

?Sensacional «Desemparats», patètic corporativisme

«Què pretenien els que es van indignar? Que no s'expliquin aquests casos excepcionals? Que com que són excepcionals s'han de silenciar?»

El reportatge «Desemparats» de TV3 | TV3

Impressionant, escruixidor el reportatge de Montse Armengou, Ricard Belis i Albert Elfa al Sense ficció d'ahir a TV3(<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/sense-ficcio/desemparats-el-dolor/video/5766640/>) . Impressionant, senzillament. Explica casos de mala praxi dins del complex sistema de protecció a la infància i l'adolescència, casos en què pares s'han trobat amb la retirada de la custòdia dels seus fills sense motiu justificat o com a mínim molt dubtós.

Casos colpidors i dolorosos com els de la noia a qui van prendre el fill perquè algú va considerar que se l'estava maltractant. I no, el nen havia patit lesions greus durant el part. I encara més enllà, quan va néixer el segon fill també li van retirar per si de cas se li acudia maltractar-lo també. Increïble. Per sort, després de molt dolor, un jutge li va donar la raó i va obligar la Generalitat a indemnitzar la família amb 300.000 euros.

?El temps perdut no es recupera. No el recuperes mai. No.?, Vanessa.#MenorsDesemparatsTV3 (https://twitter.com/hashtag/MenorsDesemparatsTV3?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) ? <https://t.co/TvNYdCGTBy> (<https://t.co/TvNYdCGTBy>) [pic.twitter.com/zU71XFEPYf](https://t.co/zU71XFEPYf) (<https://t.co/zU71XFEPYf>)

? Sense ficció (@senseficcio) 22 de maig de 2018 (https://twitter.com/senseficcio/status/999034666639179776?ref_src=twsrc%5Etfw)

Altres casos? El del Paco, que porta nou anys sense la seva filla sense saber per què i malgrat els informes positius de la convivència de la seva filla amb ell i el seu entorn familiar. Ara el Paco presideix l'associació que es dedica a vetllar pels drets dels pares desemparats. O el cas de la Fatumata, que és negra i la filla de la qual va patir una infecció vaginal. Una pediatra va decidir que la nena havia patit una ablació de clítoris i els serveis socials la van apartar de la seva família. Per sort també es va poder identificar l'error i subsanar-lo. Tres o quatre casos més ens van explicar. També van donar veu a la directora de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), per a exposar el seu punt de vista.

Només cal fullejar les pàgines de Societat -secció Salut o Benestar Social- de diaris seriosos per a descobrir sovint continguts en aquest sentit. O escollir una, dues, tres, quatre, cinc... edicions de *La Marató* de TV3 o de programes com *30 minuts*, *Sense ficció* o l'antic *Entre línies*. O dotzenes de notícies del *TN*. Ningú posa en dubte que de cada cent casos, noranta-nou estan ben resolts i amb professionals impecables. Aquest reportatge en concret no tracta d'això. Tracta dels errors del sistema, de les falles que a vegades s'esdevenen i que han de resultar útils finalment per a fer autocrítica i evitar que es tornin a repetir.

?Jo vull que em demanin perdó pel que han fet. Ells han canviat la meva vida.? En Marcel, 15 anys.

Ara, a @tv3cat (https://twitter.com/tv3cat?ref_src=twsrc%5Etfw) , #MenorsDesemparatsTV3 (https://twitter.com/hashtag/MenorsDesemparatsTV3?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) ? <https://t.co/TvNYdCGTBy> (<https://t.co/TvNYdCGTBy>) pic.twitter.com/mG8bYqBncv (<https://t.co/mG8bYqBncv>)

? Sense ficció (@senseficcio) 22 de maig de 2018

(https://twitter.com/senseficcio/status/999031646564204544?ref_src=twsrc%5Etfw)

En cap moment el reportatge pretén fer cap generalització, ni embrutar la bona feina que sens dubte fan els treballadors socials en un terreny tan espinós i problemàtic com el que retrata. La qüestió és que els casos de bona praxi, de final feliç, d'acompanyament familiar, d'interacció positiva, d'intervenció decisiva sobre entorns familiars complicats, ja són explicats normalment a molts reportatges i entrevistes a mitjans de comunicació.

Passejar-se per twitter durant i després del *Sense ficció* d'ahir era descobrir expressions i escarafalls del més lamentable corporativisme. De persones absurdament escandalitzades que es preguntaven com era possible que es donés aquesta imatge tan negativa dels serveis socials, la protecció a la infància i la DGAIA. I jo em pregunto com és possible entendre tan malament un programa? Què pretenien tots aquests indignats? Que no s'expliquin aquests casos excepcionals? Que com que són excepcionals s'han de silenciar? Mare meva, una mica de maduresa, sisplau, d'adultesa i esperit de crítica i d'autocrítica. Poques actituds em resulten tan irritants i infantils com el corporativisme. Estic convençut que els responsables del reportatge van fer una important tasca de selecció i valoració dels casos explicats. En devien descartar moltíssims que no devien ser prou clars i substancials.

Desemparats és un treball periodístic de molta qualitat. Tracta sobre com l'arbitrarietat forma part també del sistema en què vivim. La dissort, la mala praxi, la imposició de criteris erronis i la indefensió i injustícia que generen. Aquesta incomoditat, aquesta estranyesa és precisament on es cimenta l'essència del servei públic. Tantes definicions parcials i/o interessades d'aquest concepte tan inconcret i vaporós. ?Servei públic?? Doncs això: incomoditat, estranyesa.